

allí ni en la nota citada supra); fins J. U. Hubschmied, que tant solia excedir-se en aquest sentit, en comentar el llibre de Scheuermeier es limita a dir «pre-romà».¹⁰ Es prestava potser a entendre-ho com a gal i cèltic. Llavors M-Lübke, en el nou REW, retirant els seus mots de la 1.^a ed. i remetent a Scheuermeier, féu un nou article qualificant-lo categòricament de «gallis-isch», i encapçalant-lo amb un *KLOTTON «grube», «höhle», «gewölbe», amb terminació i grafia que té aires d'insinuar el mateix. Quant a les línies generals, el FEW no fa gaire més que fer-se seu això. El punt més delicat que toquen (fora d'aqueixa acc. «gewölbe», reminiscència, infundada en romànic, de quan M-L. partia de CRYPTA, i que Wartburg rectifica prudentment definit tot plegat com «bodenvertiefung») és la d'explicar la forma *crot* com a producte d'una contaminació de *clot* per part de CRYPTA; *crot* té un sentit bastant semblant, però una àrea ben diferent de la de *clot*, car és essencialment un mot de la langue d'Oïl, que sembla haver estat bastant conegut en els Ss. XIV-XVI, després relegat als patuosos, i abraçant la zona Flandes-París-Centre-Borgonya, amb una cua moderna cap a bon nombre de parlars franc-comtois i frprov., fins a Aosta i St-Étienne, i amb intermitents reaparicions en alguns punts occitans dels Alps, del Roergue i del centre de Gascunya. Sembla que tingui més raó Wartburg que M-L., quan sense rebutjar alguna influència de CRYPTA creu que en *crot* hi ha el pre-romà CRŪSO- > fr. *creux*: en efecte amb aquest el nostre tipus coincidia molt més que amb CRYPTA, tant pel que fa al gènere, com en la qualitat oberta de la vocal tònica, com pel significat precís. No acaba de dir-ho prou clar però entenc que atribueix a una acció intrusa de KRŪSO-, o si es vol del fr. *creux*, la reculada i alteració de sentit de *clot* a la vall del Roine i zones veïnes. Sentint amb bon encert que ni Scheuermeier, ni M-L., ni Wartburg no donaven indicis positius en cèltic per a atribuir el mot a aquesta família, Gamillscheg ho va atribuir en la ZRPb. xli (1921), 518, usant com a marxapeu la família de l'ir. ant. *claidim*, ky. *claddu* 'jo cavo': es tracta d'una arrel ieur. coneguda KLAD/KLĀD- (IEW, 546.33, 35) d'on ve també algun substantiu de significat afí al nostre: irl. mj. *clad* 'fossa', ky. *cladd*, id. i alguna forma bretona; i és l'arrel indoeuropea que ha donat també mots eslaus amb un significat ja més diferent però encara basats en una idea de 'badar, partir, asclar' (paleosl. *klada*, rus *kolóda* 'soc, bloc de fusta tallada d'una soca'), etc. Suggeria ell una derivació de tipus participial *KLOD-TO- 'la socavada', 'la fossa o clot'. Això, però, pel que fa al vocalisme sembla que no pot ser: una ò difícilment podria lligar amb aquest tipus d'arrel de vocalisme A (sense comptar els entrebanes que presenta el que la combinació dental -D-T- no s'assibí almenys en -T^hT- > ST).

El mateix Gamillscheg va retirar aquest enllaç com a «kaum möglich»¹¹ en el seu EWFS (s. v. *enclotir*), i si bé concedint encara que és un mot «probablement gal»;¹² s'afanya, però, a rebutjar les dues notes prèvies de M-L. i Schuchardt, amb tota la raó:

no serà encreuament de CRYPTA×CLAUSUM, com digué M-L., perquè la vocal ò de *clot* no és en l'un ni en l'altre (tampoc coincideix el sentit, amb CLAUSUM no gens); i «encara menys» CRYPTA amb oc. *clōs(c)* 'closca' (Schuch.).¹³ En conclusió: el comentari de T. Bolelli, «nulla prova l'origne cèltic: è un relitto preromano che non si può attribuire con certezza a nessuna lingua determinata» (*ItDial.* xvii, 1941, 181), es podria deixar com a definitiu. Perquè ni l'àrea del mot, únic argument donat, és de les que facin pensar gaire en el cèltic. Els territoris de més ferma vitalitat de *clot* són en països com Gascunya i les Terres Catalanes, que, entre les terres amb aportació cèltica, són els de celticitat més feble de totes; en canvi manca del tot en els de celtisme fort, com el Nord de França, el Massís Central, la Gàl·lia Cisalpina, Galícia, Baix Aragó i Castella (només és força cèltic, dins l'àrea de *clot*, el Lenguadoc).

Una forma κΛΩΤΤΟ- de tota manera, amb el seu grup inicial κΛ-, difícilment tindria arrel ibero-basca. I sense presentar-ne senyals clars, en la seva estructura (amb -TO-, un grup inicial κΛ-, vocalisme radical ò breu) té alguna cosa que vagament suggereix indoeuropeisme. Potser encara es presta més a suggerir-ho *clotxa* 'clotet' que evidentment ens porta a postular una base *KLOTTIKĀ o *KLOPTIKĀ (una -IX- cat. no té altra explicació fonètica possible): aquí la forma del sufix,¹⁴ i el seu valor manifestament diminutiu, denuncien clarament una llengua indoeuropea. L'àrea lligaria més amb una relíquia sorotàptica que cèltica (el ronyó en els dos vessants dels Pirineus orientals). I algun agafador hi hauria si partíem d'un sentit etimològic de 'amagatall', 'lloc cobert, protegit': pensariem en una formació participial vagament relacionada amb el ll. *occultum* 'amagat' o el gr. *καλύπτω* 'cobreixo, emmantello', *καλύβη* 'aixopluc', 'cabana', ll. *clupeus*, 'escut'. Concretament és de la banda de les llengües del N.-NNE. d'Europa, on solen sobreviure les afinitats sorotàptiques, que trobem algun agafador més concret dins aquesta arrel (per a la qual vegeu. IEW, 553.15, 553.26, 604.1, 604.8). El prussià antic *auklipts* 'amagat', llevat-li el seu prefix *au-* (afegit intensiu i repetidíssim en aquesta llengua), suposa una base indoeuropea κΛP-TO- —κΛ^hP-TO- amb *šewá*, ço que ve a ser el mateix—, que donaria bon fonament per postular un sorot. *KLOPTO- 'amagatall', sigui amb un grau apofònic un poc diferent, sigui amb evolució fonètica del mateix.

Una base pràcticament igual, κΛP-TO-, s'ha de suposar per a l'a-al. mj. *bulft* 'buirac, carcaix' (amb variants *bolfte*, *bulftir* id.), i en b-al. mj. *bulfte* id. A tenir en compte també que és l'arrel del gr. *κλέπτω* 'jo robo', *κλεπτής* 'lladre' ('furtar' > 'amagar' com les garses), gòt. *hlistus* 'lladre', i sense la terminació dental: letó *klēpis*, lit. *klebys* 'faldada', 'braçat' (= allò que s'amaga o cobreix en la falda, els braços); i és encara l'arrel de l'irl. ant. *celim* 'jo amago', irl. mj. *clithar* 'protecció' (< κΛ-TU-RO-). Amb una amplificació radical diferent, n'hem trobat amb el nostre CALM KAL-MI-S (o KAL-MEN), una altra supervivència sorotàptica, en la